

ДЕНІСЕНКО В.А.здобувач кафедри конституційного
та адміністративного права*(Запорізький національний університет)*

УДК 342.951:351 (477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.6.77>**ПОНЯТТЯ ТА СПЕЦИФІКА ЗАВДАНЬ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ
ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ**

У статті охарактеризовано поняття, сутність та специфіку завдань суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації. Встановлено, що на теперішній час вітчизняне законодавство у сфері національної безпеки держави не передбачає конкретного переліку функцій суб'єктів забезпечення національної безпеки держави. При цьому, саме функціями визначається функціональний розподіл спеціалізацій у рамках системи суб'єктів забезпечення національної безпеки держави.

Визначено, що основними завданнями суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні є організаційно-практичне забезпечення національної безпеки держави, в основі якого закладено взаємодію держави та сектору безпеки і оборони, а також здійснення визначеного комплексу дій, котрі за своєю сутністю та змістом є такими, що не виходять за межі положень діючого вітчизняного законодавства у царині охорони та захисту національних інтересів, та обумовлених необхідністю досягнення спільної мети – захисту державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного устрою, а також інших національних інтересів України як від реальних, так і від потенційних загроз.

Акцентовано увагу на тому, що в умовах динамічних інтеграційних процесів, євроінтеграційних реформ, трансформації безпекового середовища, а також «цифровізації» українського соціуму як вагомого складника подальшого утвердження демократії і підвищення добробуту та якості життя громадян України, тільки поглиблений аналіз концептуальних засад адміністративно-правових основ забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації, недоліків-проблем окремих їх сегментів стане запорукою визначення ключових векторів, принципів та напрямів удосконалення положень чинного законодавства України, яким врегульовано питання забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації, що допоможе об'єктивно відобразити дійсні та нагальні потреби країни та громадськості у галузі забезпечення національної безпеки України.

Ключові слова: забезпечення національної безпеки, завдання, національна безпека, суб'єкти забезпечення національної безпеки, функції, цифрова трансформація.

Denisenko V.A. The concept and specificity of the tasks of national security actors in Ukraine in the context of digital transformation

The article describes the concept, essence and specifics of the tasks of national security entities in Ukraine in the context of digital transformation. It is established that at present, the national legislation in the field of national security of the State does not provide for a specific list of functions of the subjects of ensuring

the national security of the State. At the same time, it is the functions that determine the functional distribution of specialisations within the system of subjects of ensuring the national security of the State.

It is determined that the main tasks of the national security entities in Ukraine are organisational and practical provision of the national security of the State, which is based on the interaction of the State and the security and defence sector, as well as implementation of a certain set of actions which, by their nature and content, do not go beyond the provisions of current national legislation in the field of protection and defence of national interests and are conditioned by the need to achieve a common goal – protection of the State sovereignty, territorial integrity, democratic constitutional order, as well as other national interests of Ukraine from both real and potential threats.

The author emphasizes that in the context of dynamic integration processes, European integration reforms, transformation of the security environment, as well as «digitalization» of Ukrainian society as an important component of further consolidation of democracy and improvement of the welfare and quality of life of Ukrainian citizens, only an in-depth analysis of the conceptual framework of administrative and legal foundations of national security in Ukraine in the context of digital transformation, shortcomings and problems of their individual segments will help to identify key vectors, principles and directions for improving the provisions of the current legislation of Ukraine that regulates the issue of national security in Ukraine in the context of digital transformation, which will help to objectively reflect the real and urgent needs of the country and the public in the field of national security of Ukraine.

Key words: national security, tasks, national security, subjects of national security, functions, digital transformation.

Як видається, саме нечітко окреслені структура, задачі та цільові орієнтири забезпечення національної безпеки, наявність випадків дублюючих функцій та нечіткість їхнього поділу, а також недостатньо налагоджена взаємодія між суб'єктами забезпечення національної безпеки – основні чинники низької якості забезпечення національної безпеки держави. Безумовно, ступінь досягнення національних цілей, поставлених перед країною, та ефективності забезпечення національних інтересів залежить від того, наскільки ефективною є робота суб'єктів сектору забезпечення національної безпеки. Своєю чергою, активності та управлінські впливи суб'єктів забезпечення національної безпеки також позначаються на ефективності адміністративно-правового регулювання, охороні та захисті об'єктів вказаної сфери.

Важливо наголосити, що у контексті взаємодії між об'єктами та суб'єктами системи національної безпеки мають місце прояви деяких фундаментальних функціональних властивостей. Зокрема, питання забезпеченості національних інтересів здебільшого віднесено до пріоритетів діяльності саме держави та її інституцій, натомість суспільство та окремі громадяни до відповідних процесів мають менший ступінь залученості.

Враховуючи те, що суб'єкти системи національної безпеки є тісно співпрацюючими між собою, але при цьому кожен з них має свою спеціалізацію щодо вирішення чітко окреслених проблематик відповідно до предметної спрямованості, вбачається, необхідним є виокремлення та аналіз поняття, сутності та специфіки завдань суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні як одного із ключових функціональних компонентів системи забезпечення національної безпеки. Саме цим зумовлена релевантність досліджуваної проблематики.

Ступінь розробленості проблеми. Деякі аспекти проблематики забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації стали предметом досліджень вітчизняних вчених: В.О. Антонова, Ю.В. Байдіна, К.І. Белякова, В.М. Брижка, О.О. Вовка, І.М. Дороніна, О.Д. Довганя, О.О. Золотар, В.С. Картавцева, І.Ф. Коржа, В.А. Ліпкана,

В.Я. Настюка, Н.Р. Нижника, Г.В. Новицького, Г.П. Ситника та інших. Проте, незважаючи на значну кількість наукових праць, саме специфіка завдань суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації є маловивченою, а тому має потребу в науковому висвітленні.

Мета дослідження. Головною метою даної роботи стало ознайомлення з поняттям, сутністю та специфікою завдань суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації.

Виклад основного матеріалу. Як відомо, за умови реалізації Євроінтеграційного вибору Української держави, своєрідним рефлексивним відображенням європейського прикладного потенціалу стала сфера цифрової трансформації. І хоча загальноприйнятих та взаємоузгоджених дефініцій та правових визначень у сфері цифрової трансформації досі не вироблено, але вже зараз цифрові технології досить успішно інтегруються в різні сфери суспільного життя та діяльності людини. До того ж, швидкість розвитку інформаційних технологій, внаслідок якого відбувається цифровізація практично всіх сфер суспільного життя, безумовно, не може не враховуватися і не позначатися на стані захищеності життєво важливих для особи, держави та соціуму інтересів від внутрішніх та зовнішніх впливів, у той же час, процес інтеграції новітніх інформаційних технологій вимагає як належного та своєчасного законодавчого оформлення (інакше не буде правових підстав для їх використання), так і ґрунтовного наукового осмислення. Адже процес цифровізації в Україні, незважаючи на всі численні переваги, хоч і сприяє формуванню держави нового типу, здатної задовольняти потреби громадян, наразі став також і черговим викликом не лише для подальшого розвитку та консолідації правової системи, але й для становлення та ефективного функціонування комплексної та цілісної системи забезпечення безпеки нашої держави.

До речі, поглиблений аналіз сучасного стану правового регулювання проблематики забезпечення національної безпеки та стійкості в Україні дозволяє стверджувати, що на законодавчому та інституційному рівнях доволі чітко регламентовано ключові функціональні компоненти системи забезпечення національної безпеки України в умовах цифрової трансформації. Зокрема, в Конституції України [2], Указі Президента України № 392/2020 «Про рішення ради національної безпеки і оборони України від 14.09.2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» [9], Рішенні Ради Національної безпеки і оборони України від 14.09.2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» (введено в дію Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020), Указі Президента України № 56/2022 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30.12.2021 року «Про стратегію забезпечення державної безпеки», Указі Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України» від 25.03.2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України» № 121/2022 [10], Законах України: «Про національну безпеку України» [7], «Про Раду національної безпеки і оборони України» [8], та ряду інших законодавчих та нормативно-правових джерел визначено основні детермінанти функціонування уповноважених суб'єктів у сферах, пов'язаних з проблематикою забезпечення національної безпеки.

Разом із тим, сутнісна характеристика елементів системи суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні (пізнання яких в умовах цифрової трансформації певною мірою надає змогу охарактеризувати адміністративно-правові основи забезпечення національної безпеки в Україні в умовах цифрової трансформації) дозволяє зробити висновок щодо того, що в наукових колах досі не сформовано єдиного комплексного бачення щодо поняття, сутності та специфіки завдань таких суб'єктів в умовах цифрової трансформації. Між тим, за результатами аналізу положень нормативно-правових актів та наукових думок можна виокремити окремі ключові функціональні компоненти системи забезпечення національної безпеки:

– аналітична складова, до якої відносять дії, спрямовані на накопичення та аналіз новітніх знань у сфері національної безпеки (відомостей щодо реальних та потенційних загроз, національних інтересів, пріоритетів, орієнтирів, мети та інших складників національної безпеки);

– прогностично-проектувальна складова, якої спрямовано на моделювання міжнародної та воєнно-політичної обстановки, виявлення ймовірних загроз та можливих ризиків, а також формування стратегії діяльності суб'єктів забезпечення національної безпеки з метою досягнення національних цілей;

– конструктивно-організаційна складова – полягає у заходах щодо реалізації конкретного впливу системи на контекст національної безпеки та виклики та загрози, які постають перед нею, з метою їх ліквідації або мінімізації. Зазначена функціональна компонента стосується також стратегії залучення ресурсів, інструментів та методів до процесу забезпечення національної безпеки;

– комунікаційна складова – сукупність дій, пов'язаних із налагодженням взаємодії між структурними компонентами у рамках системи національної безпеки України та зовнішнім середовищем.

Між тим, виходячи саме з аналізу функціональних складників системи забезпечення національної безпеки, можна сформулювати основні її функції та ключові задачі.

Так, серед основних функцій системи забезпечення національної безпеки України доцільно виокремлювати такі: цілепокладання, цілевизначення, цілереалізація, організаційно-управлінська, прогностична, основоположна (фундаментальна), програмно-теоретична, функція планування, аналітична, інтеграційна, координаційна, соціально-адаптивна, ідеологічна, партисипаторна та функція моніторингу і контролю.

Відповідно до наведеного конгломерату функцій, для того, щоб гарантувати якість реалізації поставлених задач національної безпеки, формуються відокремлені функціональні підсистеми:

1. Інституційна підсистема. Серед функцій зазначеної підсистеми насамперед необхідно виділити функцію цілепокладання. Саме ця ланка є стратегічним орієнтиром, оскільки саме вона задає функції решти механізмів системи національної безпеки та є пусковим механізмом для функціонування всієї системи в цілому.

Вказана підсистема також реалізує функції цілепокладання та цілереалізації, які унормовують та регулюють процедури розбудови системи національної безпеки з огляду на особливості змісту політичного курсу тієї чи іншої держави, досягнутий ступінь розвитку теорії державного управління та безпекознавства, а також зміст домінуючої парадигми національної безпеки. Через цю систему реалізується й програмно-теоретична функція. Саме у межах зазначеної підсистеми здійснюється розробка та вдосконалення відповідних нормативно-правових основ, покликаних окреслити межі, можливості та умови ефективного функціонування такої системи, визначаються та формуються необхідні для гарантування дієвості механізму забезпечення національної безпеки умови, способи та форми організації взаємодії з іншими функціональними підсистемами забезпечення національної безпеки України та системами забезпечення безпеки на міжнародному рівні.

Відтак, зазначена функціональна складова підсистеми базується на завданнях концептуалізації національних інтересів, визначення цілей національної безпеки, політико-правового оформлення системи забезпечення національної безпеки. Додатково варто наголосити, що дана система передбачає налагодження взаємодії між відповідними суб'єктами забезпечення національної безпеки.

2. В організаційно-управлінській підсистемі забезпечується реалізація організаційно-управлінських, координаційних та інтеграційних функцій, метою яких є забезпечення організаційного впорядкування державного управління системою національної безпеки, а також налагодження роботи органів державної влади, інститутів громадянського суспільства та міжнародних структур, діяльність яких пов'язано з проблематикою забезпечення національної безпеки, у взаємодії.

3. Прогностичну, аналітичну та планувальну функції, яких спрямовано на моделювання міжнародної, воєнно-політичної, геополітичної, соціально-політичної, гео економічної та демографічної ситуації, ідентифікацію потенційних ризиків та можливих загроз національній безпеці, а так само забезпечення планування роботи органів державної влади

з питань забезпечення національної безпеки виконує прогностично-проектувальна функціональна підсистема.

4. Діяльнісна підсистема. У числі функцій зазначеної підсистеми знаходиться фундаментальна функціональна складова, спрямована на регламентацію процесів забезпечення національної безпеки. В основу даної функціональної складової системи закладено саме завдання забезпечення національної безпеки.

5. Серед функцій культурно-ідеологічної функціональної підсистеми можна виділити ідеологічну та соціально-адаптивну функції.

6. Партисипативна (громадська) підсистема. З метою реалізації партисипативної функції передбачено створення спеціальної підсистеми, спрямованої на соціалізацію з метою активної участі громадян у системі забезпечення національної безпеки.

7. Функціями комунікаційної підсистеми є контроль та моніторинг. В основу цієї функціональної складової покладено задачу налагодження та забезпечення ефективної взаємодії структурних компонент системи під час її функціонування за рахунок обміну інформацією щодо стану національної безпеки та особливостей функціонування системи.

Видається, вказане дає змогу презентувати систему національної безпеки, яка базується на принципі соціальної взаємодії, як інтегровану систему, у якій поєднано основні складники національної безпеки, зокрема, структурні елементи, за допомогою яких здійснюється впорядкування відносин усередині кожної підсистеми, та підсистеми як такі, що забезпечують структурно-функціональну взаємодію.

В.А. Ліпкан пропонує дещо іншу класифікацію основних функцій суб'єктів забезпечення безпеки, виділяючи: оцінку поточного стану безпеки держави, прогнозування можливих напрямів його розвитку; розробку та здійснення оперативних та довгострокових заходів з попередження, виявлення та прогнозування внутрішніх та зовнішніх загроз, а також нейтралізації джерел їх виникнення; створення та підтримку засобів забезпечення національної безпеки загалом та в конкретній сфері діяльності; контроль за ефективністю діяльності органів та громадських об'єднань у сфері забезпечення національної безпеки; виявлення суб'єктів, що представляють загрозу конкретній сфері; визначення об'єктів захисту на основі виявлення механізмів реалізації загроз; визначення ознак, що свідчать про здійснення дій, які завдають шкоду життєво важливим інтересам; прогнозування напрямів, сфер, методів та механізмів реалізації загрозливих дій; визначення та підготовку необхідних сил та засобів, використання яких може забезпечити виявлення, попередження та знешкодження загроз національній безпеці; взаємне інформування органами влади та управління, суб'єктами господарства один одного про виникнення загрозливих чинників, процеси та дії, сприяння в реалізації планів розвитку; виявлення недоліків механізмів, що впливають на забезпечення безпеки [5].

Вивчаючи тематику суб'єктів забезпечення національної безпеки, важко не погодитися з Г.П. Ситником, який вважає, що вказані суб'єкти забезпечення національної безпеки в контексті вимог чинних законодавчих актів та шляхом використання потенціалу та ресурсів країни (дипломатичні, економічні, воєнні, інформаційні, наукові, інтелектуальні тощо), виробляють та реалізують владні, регулюючі, координуючі, контролюючі та нормотворчі державно-управлінські впливи на об'єкти забезпечення національної безпеки. Основна мета таких впливів – передбачення, вчасне розпізнавання, запобігання та знешкодження загроз сталому розвитку особи, суспільства і держави (насамперед, їх життєво важливим інтересам) [11, с. 257].

Подібним чином В.А. Ліпкан наголошує, що завданням суб'єктів забезпечення національної безпеки є керування викликами та небезпеками задля того, щоб забезпечити належні умови того, щоб система національної безпеки максимально довго не виходила за граничні параметри функціонування, що в остаточному результаті дозволяє підтримувати в належному стані функціональність економічного, політичного, соціально-культурного, а також інших механізмів, які є складниками національної безпекової системи [6, с. 57].

Свою чергою, О.О. Резнікова зазначає, що метою системи національної безпеки є здійснення організації процесу керування небезпеками та загрозами, завдяки якому відбувається гарантування державними та недержавними інституціями, а також окремими громадянами захисту і поступального розвитку національних інтересів завдяки своєчасному виявленню, попередженню, нейтралізації, знищенню, локалізації, усуненню внутрішніх і зовнішніх небезпек, а також сприянню процесу функціонування власне самої системи забезпечення національної безпеки [3, с. 6].

З урахуванням наведеного вище, серед основних загальних функцій суб'єктів забезпечення національної безпеки виділяють такі: 1) стратегічного прогнозування та планування у сфері забезпечення національної безпеки; 2) ідентифікації, моніторингу динаміки та оцінки граничних значень загроз національній безпеці; 3) розробки та реалізації комплексу заходів щодо запобігання, нейтралізації загроз та відновлення звичного функціонування об'єктів національної безпеки; 4) підтримання на високому рівні стійкості системи національної безпеки, забезпечення можливостей для оперативного переведення її в режим функціонування в умовах кризових ситуацій, розвитку системи національної безпеки; 5) участі у побудові дієвої регіональної та глобальної безпекової системи [1; 3, с. 8].

Разом із тим, поглиблений аналіз функціональних складників системи забезпечення національної безпеки дозволяє окреслити такий конгломерат її основних задач: концептуальне обґрунтування національних інтересів; оперативне вироблення та контроль за реалізацією владних управлінських рішень у сфері національної безпеки, а також їхнє відповідне коригування з урахуванням результативності їх виконання; визначення національних безпекових цілей; забезпечення захисту непорушності національних безпекових цілей, а також їх носіїв та гаранта впродовж усього терміну їх правового існування; збереження змісту національних безпекових цілей під час прийняття рішень усіма рівнями державної влади та в усіх правових площинах на протязі всього часу їх юридичної чинності; окреслення основних засад взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки; окреслення основних концептуальних основ побудови системи забезпечення національної безпеки з огляду на особливості політичного режиму окремої держави, провідну безпекову парадигму, зовнішньополітичний курс держави, сутність військової концепції, основні підходи до залучення силових структур з метою реалізації задач у сферах безпеки і оборони як всередині держави, так і за її межами; детермінація способів взаємовпливу різних підсистем системи забезпечення національної безпеки; детермінація способів взаємовпливу різних підсистем системи забезпечення національної безпеки та систем міжнародної безпеки; визначення та компонентне конструювання впливу на систему міждержавних відносин на всіх етапах діяльності щодо досягнення цілей державної політики забезпечення національної безпеки; забезпечення організованості функціонування системи забезпечення національної безпеки як цілісного механізму; ухвалення конкретних державно-управлінських рішень; передбачення механізмів відповідальності за прийняті рішення; запровадження механізму дієвого демократичного цивільного контролю за діяльністю силових структур держави; забезпечення системи взаємодії державного та недержавного секторів системи забезпечення національної безпеки; формування системи інформаційного та пропагандистського супроводу державної політики національної безпеки; відстеження тенденцій та процесів, які мають місце у всіх компонентах сфери забезпечення національної безпеки; передбачення можливих трансформаційних перетворень та викликів для життєво важливих національних інтересів; моніторинг і відстеження проявів міжнародного тероризму; ідентифікація зовнішніх викликів, небезпек, що загрожують національним інтересам та дестабілізаційних чинників; ідентифікація внутрішніх викликів, небезпек, що загрожують національним інтересам та дестабілізаційних чинників; ідентифікація внутрішніх небезпек, що загрожують дієвості вітчизняної безпекової системи; проведення оцінки загроз національним інтересам; з'ясування чинників, які породжують загрози національним інтересам, а також прогнозування можливих наслідків від їх прояву; вжиття відповідних запобіжних заходів щодо захисту державного суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності державних кордонів; реалізація заходів

з метою відстоювання національних інтересів на різних етапах суспільного життя; використання потенціалу структур колективної безпеки у процесі захисту державного суверенітету, а також територіальної цілісності та недоторканності кордонів України; охорона та захист державного кордону, державного повітряного простору та морського простору в межах територіального моря України; вжиття запобіжних заходів щодо відвернення воєнного конфлікту; протидія діяльності організованих злочинних угруповань, у тому числі міжнародних, що здійснюють спроби діяти через державний кордон України та виключну (морську) економічну зону України; вжиття відповідних заходів щодо відвернення розгортання воєнного конфлікту та запобігання його переростанню у локальну або регіональну війну; здійснення інформаційно-психологічних та спеціальних операцій щодо запобігання та локалізації воєнного конфлікту; забезпечення трансформації національної економіки, її окремих галузей або підприємств, у тому числі транспорту і зв'язку, у режим функціонування в умовах особливого періоду; розробка відповідних програм, доктрин, стратегій та концепцій у досліджуваній сфері; розробка та проведення комплексу практичних заходів щодо протидії та нейтралізації небезпек національним інтересам; розробка та вдосконалення законодавчої основи з метою забезпечення ефективного функціонування системи забезпечення національної безпеки; підвищення якості організаційного оформлення системи забезпечення національної безпеки; формування державної ідеології, ідеології державотворення та ідеології забезпечення національної безпеки; вироблення системних та комплексних наукових рекомендацій щодо ухвалення державно-управлінських рішень, спрямованих на захист національних інтересів України тощо.

Висновки. Підсумовуючи вищевказане, приходимо до висновку, що на теперішній час вітчизняне законодавство у сфері національної безпеки держави не передбачає конкретного переліку функцій суб'єктів забезпечення національної безпеки держави. При цьому, саме функціями визначається функціональний розподіл спеціалізацій суб'єктів у рамках системи забезпечення національної безпеки держави.

Між тим, щодо змісту завдань суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні як правової категорії вчені висловлюють різні погляди. Тому, як видається, умовах цифрової трансформації до питання визначення їх сутності та специфіки необхідно підходити досить виважено. Вбачається, основними завданнями суб'єктів забезпечення національної безпеки в Україні є організаційно-практичне забезпечення національної безпеки держави, в основі якого закладено взаємодію держави та сектору безпеки і оборони, а також здійснення визначеного комплексу дій, які не протирічать нормам чинного законодавства у сфері захисту національних інтересів, та обумовлених необхідністю досягнення спільної мети – захисту державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного устрою, а також інших національних інтересів України як від реальних, так і від потенційних загроз.

Наведене наочно доводить, що в умовах динамічних інтеграційних процесів, євроінтеграційних реформ, трансформації безпекового середовища, а також «цифровізації» сучасного суспільства України, що виступає одним із вагомих факторів для подальшого утвердження та розвитку демократії, а також покращення добробуту громадян України, лише поглиблений комплексний аналіз теоретико-методологічних засад забезпечення національної безпеки в Україні в контексті процесів цифрової трансформації, існуючих проблем та прогалин у функціонуванні їх окремих складників буде слугувати ключем до ідентифікації ключових векторів, принципів та напрямів удосконалення положень чинного законодавства України, яким врегульовано питання забезпечення національної безпеки в Україні в контексті процесів цифрової трансформації, що сприятиме об'єктивному віддзеркаленню дійсних суспільних та державних потреб у сфері забезпечення національної безпеки України.

За результатами проведеного дослідження сутності окремих концептуальних підвалин адміністративно-правових основ забезпечення національної безпеки в Україні, можна стверджувати, що внутрішньодержавні виклики, зумовлені становленням Української держави як держави правової та демократичної, вимагають вироблення потужної науково-теоретичної

бази забезпечення національної безпеки в Україні в контексті цифрової трансформації, а відтак, актуальність подальшого наукового обґрунтування даної проблематики не викликає сумніву.

Список використаних джерел:

1. Глобальна та національна безпека / авт. кол. В.І. Абрамов, Г.П. Ситник, В.Ф. Смоляннюк; за заг. ред. Г. П. Ситника. Київ: НАДУ при Президентові України, 2016. 784 с.
2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради*. 1996. № 30. Ст. 141.
3. Концептуальні засади розвитку системи забезпечення національної безпеки України: аналітична доповідь / О.О. Резнікова, В.Ю. Цюкало, В.О. Паливода, С.В. Дрьомов, С.В. Сьомін. Київ: НІСД, 2015. 58 с.
4. Концептуальні засади розвитку системи забезпечення національної безпеки України: аналітична доповідь / О.О. Резнікова, В.Ю. Цюкало, В.О. Паливода, С.В. Дрьомов, С.В. Сьомін. Київ: НІСД, 2015. 58 с.
5. Ліпкан В.А. Національна безпека України: монографія. Київ: Кондор, 2013. 437 с.
6. Ліпкан В.А. Поняття системи забезпечення національної безпеки України. *Право і безпека*. 2003. № 2. С. 57–60.
7. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. *Голос України*. 07.07.2018. № 122. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>
8. Про Раду національної безпеки і оборони України: Закон України від 05.03.1998 № 183/98-ВР. *Офіційний вісник України*. 1998. № 13. Стор. 18.
9. Про Стратегію національної безпеки України: Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. *Офіційний вісник України*. 2020. № 75. Ст. 2377.
10. Рішення Ради Національної безпеки і оборони України від 25 березня 2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України» : Указ Президента України від 25.03.2021 р. № 121/2021. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1212021-37661>
11. Ситник Г.П. Державне управління у сфері національної безпеки (концептуальні та організаційно-правові засади) : підручник / Г.П. Ситник. Київ : НАДУ, 2011. 730 с.

